

[Skjerbæk.]

overkomme det hele. Bestemmelsen maa altsaa forstaas saaledes, at Overlægen har Ansvaret for den Afgørelse, der træffes.

Man har endvidere spurgt, om det var nødvendigt at iagttage de særlige Regler, der er fastslaaet i Lovforslaget's § 3, naar det drejer sig om Overflytning af en Person fra een Afdeling af et Hospital til en anden. Jeg skal dertil sige, at jeg for mit Vedkommende mener, at det er nødvendigt at iagttage de samme Regler om Tilvejebringelse af Lægeattest og Tilvejebringelse i hvert Fald senest tre Dage efter Indlæggelsen, naar det drejer sig om Overflytning af en Patient fra een Afdeling af et Hospital til en anden, altsaa til en Afdeling for sindssyge. Der har jo netop været enkelte Tilfælde, hvor man synes, der er gaaet for stærkt frem over for Patienter, der laa paa Hospital, idet man har overført dem til en Sindssygeafdeling uden at iagttage de fornødne formelle Regler.

Jeg skal slutte med at anbefale, at man stemmer for Ændringsforslag Nr. 4. Jeg anser det for at være af stor Betydning, at Sagen angaaende Personer, der mod deres Vilje holdes tilbage i et Sindssygehospital, kan indankes for Domstolene, og vi kan derfor ikke frafalde dette Forslag. Det konservative Folkeparti maa forbeholde sig sin Stilling til Lovforslaget som Helhed, indtil vi har set, hvilken Skæbne dette Ændringsforslag faar.

Jensen (Gørding): Vor Tids mange Vanskeligheder har selvfølgelig ogsaa sat deres Præg paa det Lovgivningsarbejde, som dette høje Ting ved denne anden og dermed afgørende Behandling nu er i Færd med at afslutte. Den omhyggelige Gennemgang af Lovforslaget og de mange Erklæringer fra Sindssygehospitalernes Overlæger, Direktionen for Sindssygehospitalerne, Indenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen er vel i nogen Grad en Borgen for, at den Form, som Lovforslaget nu har faaet, og som er i nøje Overensstemmelse med, hvad Dansk psykiatrisk Forening har ønsket, er, som den skal og bør være. Vi er alle indforstaaet med, at Lovgivningen om sindssyge er noget af det allervanskeligste at have med at gøre. Derfor fortjener den højtærede Justitsminister ogsaa Tak, fordi han under Sagens Gang har vist stor Imødekommenhed over for de fra mange Sider fremsatte Ønsker om Ændringer. Af al Lægegerning er Sindssygelægerens Virksomhed sikkert den allersværeste. Det maa derfor være Lovgivningsmagtens Pligt, overalt hvor det

er gør ligt, at lette deres Arbejde, støtte deres Autoritet og yde dem den bedste Anerkendelse ogsaa fra dette Sted. Gennem de mange Aar, langt over en Menneskealder, hvor jeg har haft Samarbejde med disse Læger, har jeg altid mødt varm Forstaaelse af og stor Medfølelse med de mange ulykkelige, hvis Livsskæbne var dem betroet. Personlig har jeg derfor ingen Brug haft for nogen Kontrol eller Appellinstans over for deres Gerning, naar denne kritiseres af uforstandige, men jeg indser, at det af Hensyn til den Mentalitet, der raader og vel altid vil raade i Befolkningen, er nødvendigt, at man har et Sted at henvende sig med sine Besværgelser, et Sted, hvor man kan faa Sikkerhed for, at alt er, som det skal være.

Hele Udvalget kan da ogsaa tiltræde den af den højtærede Justitsminister til § 2 og § 5 foreslaaede Ændring, hvorefter der indføjes: „eller for andre“, samt den til § 6 foreslaaede Ændring, hvorefter Anmeldelsespligten til Skifteretten flyttes fra Lægen til Politiet.

Hvad angaar § 4, gaar jeg ud fra, at den højtærede Justitsminister ved „vedkommende Overlæge“ forstaar Overlægen eller den i dennes Sted fungerende, men jeg vil dog være den højtærede Minister taknemmelig for en Bekræftelse i saa Henseende. Ligeledes gaar jeg ud fra, at Udtrykket i § 8, Stk. 2, 3die Linie: „væsentlige Ulemper for Patienten selv“ kan opfattes saa large, at man herunder tager med i sine Overvejelser Hjemmet, hvortil Patienten kommer efter Udskrivningen. Det er jo ofte i lige saa høj Grad Hjemmets Forhold, der maa indgaa i Overvejelserne af, om Indlæggelse er nødvendig. Den syges Hjem er en ikke uvæsentlig Faktor i saa Henseende, og Hensynet til dette bør medtages.

De under Nr. 5 og 6 foreslaaede Ændringer angaaende Epileptikere har ogsaa vundet enstemmig Tilslutning i Udvalget. Det er derimod ikke Tilfældet med Ændringsforslag Nr. 4, der gaar ud paa, at naar ogsaa Justitsministeren har afvist et Krav om Udskrivning af en tvangsindlagt, kan Sagen indankes for Landsretten i den Landsdel, hvor Patienten er anbragt. Dette har den højtærede Justitsminister og Udvalgsflertallet afvist, og jeg mener med fuld Ret. Vi er alle indforstaaet med, at disse syge indtager en Særstilling og bør behandles med stor Diskretion. Enhver vil kunne forstaa, hvilken Spænding en saadan Patient gaar i, naar Tidspunktet nærmer sig, da han eller hun atter faar sin Frihed.